

νήθη ἢ λάμψις τῶν φρυκτῶν, οἶον στ. 283

σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη
ὑπερβοροῦσα πεδίον Ἄσωπου οἴκη
φαιδρᾶς σελήνης πρὸς Κίθαιρῶνος λέπας
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός

καὶ 289

Λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος

καὶ 293

.....καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν ὑπερβάλλειν πρόσω,

ἀλλαχοῦ δὲ μετὰ γενικῆς ἐπὶ ὁμοίως κινήσεως,
οἶον Ἄγαμ. στίχ. 554

ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις

καὶ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στ. 88

βοᾷ ὑπὲρ τειχέων
ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐ-
τρεπῆς ἐπὶ πτόλιν διώκων

λέγει ὁ χορὸς ἐν Θήβαις περὶ τοῦ ἔξωθεν πολι-
ορκοῦντος στρατοῦ τῶν Ἀργείων. Καὶ ἄλλα
πολλὰ δύναται νὰ παραθέσῃ τις χωρία εἰς
ἀπόδειξιν τοῦ εἰρημένου. Ἡ δὲ «λέξις ἢ φράσις
ἢ δηλοῦσα σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ὅτι ὁ
λέγων φαντάζεται ἐν τῇ περιστάσει περὶ ἧς λέ-
γει τὴν διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν φυσικὴν»
εἶνε ἐνταῦθα ἢ ὅλη ἔννοια τοῦ χωρίου ὅτι ἀφοῦ
ἔπνευσεν ὁ Ζεφύρος ὑπὲρ τὴν Σικελίαν ἐγὼ κω-
λυθεῖσα τοῦ περαιτέρω πλοῦ, δὲν ἤλθον εἰς Δελ-
φούς πρὸς τὸν Λοξίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν τῶν Κα-
θμείων χώραν πρὸς τοὺς πύργους τοῦ Λαίου. Ὁ
κ. Βερναρδάκης βεβαίως οὐδὲ σκιάν εἶδε τῆς τοι-
αύτης ἔννοιας, διότι ἐκώλυτο ὑπὸ τῆς κοινῶς
παραδεδεγμένης γραφῆς καὶ στίξεως· ἀλλὰ
κατὰ τὴν ἡμετέραν διόρθωσιν καὶ ἡ ἔννοια εἶνε
φυσικωτάτη καὶ ἡ φράσις ἐλληνικωτάτη. Ἐξ
ἐναντίας ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ κ. Βερναρδάκη
πλὴν τῆς συνεστραμμένης συντάξεως καὶ τῆς
παρασιωπήσεως τοῦ λόγου, δι' ὃν δὲν μετέβη-
σαν αἱ Φοίνισσαι εἰς Δελφούς, πρὸς οὓς ὡς ἱερό-
δουλοὶ ἐξεκίνησαν, ἀλλ' εἰς τὰς Θήβας ὅπου
ὑπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν πολεμίων ἀπεκλείσθη-
σαν, ἡμεῖς εὐρίσκομεν καὶ ἄλλην δυσκολίαν τὴν
ἐξῆς, ὅτι συντάσσει τὸ μὲν «περιρρύτων ὑπὲρ ἀ-
καρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἰπ-
πεύσαντος» μετὰ τοῦ «ἐκπροκρίθεισα», τὸ δὲ
«ἐν οὐρανῷ» μετὰ τοῦ «πόλεως ἐμᾶς», διασπά-
σας οὕτω δύο φράσεις ἀδιασπάστους. Τὸ «πό-
λεως ἐμᾶς» δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ εἰμὴ μετὰ
τοῦ «ἐκπροκρίθεισα», διότι τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ση-
μαίνει εἰμὴ τὸ προκρίθεισα (τῶν ἄλλων παρθένων
διὰ τὸ κάλλος) ἐκ (πάσης) τῆς ἐμῆς πόλεως,
δὲν ἔχει δὲ τὴν ἔννοιαν ἣν εἰς αὐτὸ ἀποδίδει ὁ κ.
Βερναρδάκης, συνάπτων τὴν λέξιν ταύτην μετὰ
τοῦ «Ζεφύρου... ἰππεύσαντος». Οὕτω συντα-

σομένη ἢ λέξις «ἐκπροκρίθεισα» θὰ ἐλαμβάνετο
ὄχι εἰς τὴν κυρίαν καὶ φυσικὴν αὐτῆς σημα-
σίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ ἀποπλευσασα, διότι δὲν
δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οἱ Τύριοι περιέμειναν
νὰ κοπάσῃ ὁ Ζεφύρος, ἵνα ἐκλέξωσι τὰς καλ-
λίστας παρθένους διὰ τοὺς Δελφούς, ἀλλ' ὅτι
τὰς ἀπέστειλαν (ἤδη προκεκριμέναις) εὐθύς
μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ Ζεφύρου. Διὰ τὸ ἀδύνα-
τον λοιπὸν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς τοῦ ἐκπρο-
κρίτω ἀδύνατος εἶνε καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀπο-
λύτου μετοχῆς «Ζεφύρου... ἰππεύσαντος εἰς
τὸ «ἐκπροκρίθεισα». Ἐπειτα ἡ ἐκ πρόθεσις τῆς
μετοχῆς ταύτης ἀπαιτοῦσα γενικὴν πτώσιν,
ὅποιαν μόνον τὴν «πόλεως ἐμᾶς» ἔχομεν, κρα-
τεῖ αὐτὴν τόσον σφιγτὰ μεθ' ἑαυτῆς συνδεδε-
μένην, ὥστε δὲν τὴν ἀφίνει νὰ συνταχθῇ μετὰ
τοῦ «ἐν οὐρανῷ» ὡς θέλει ὁ κ. Βερναρδάκης,
καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὴν ση-
μασίαν «κλίμα» ἣν ἀποδίδει εἰς αὐτήν, ὥστε
τὸ «ἐν οὐρανῷ» ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ συναφθῇ
πρὸς τὸ «κάλλιστον κελάδημα» καὶ νὰ παρά-
σχη τὴν ἐπίσης φυσικωτάτην ἔννοιαν ὅτι ἡ
πνοή τοῦ Ζεφύρου εἶνε κάλλιστον (ἐν οὐρανῷ) ἐν
τῇ ἀτμοσφαιρᾷ κελάδημα.

Περαίνοντες τὴν περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης
τῶν Φοινισσῶν κρίσιν ἡμῶν, εὐχόμεθα ὁ μὲν κ.
Βερναρδάκης νὰ ἐκδώσῃ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Εὐ-
ριπίδου δράματα ὅσον τάχιστα μετὰ τῆς αὐ-
τῆς κριτικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς εὐστοχίας, παρα-
λείπων, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς ἐπαγγέλλεται, τὸ
πλῆθος ἐκεῖνο τῶν προδήλως ἀδοκίμων ἐρμη-
νειῶν καὶ διορθώσεων, ἅς ἱκανῶς καὶ ἐπιτυχῶς
ἐπολέμησεν ἐν ταῖς Φοίνισσαις· ὁ δὲ Φιλολογικὸς
Σύλλογος, πειθόμενος ἐκ τῆς ἐκδόσεως ταύτης
τοῦ κ. Βερναρδάκη, πόσον ἀπαραίτητος εἶνε ἡ
γνώσις τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς καὶ ἡ χρῆσις
αὐτῆς πρὸς ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, νὰ ζητῇ
ἐκδότας οὐχὶ ἄλλογενεῖς, ἀλλ' ὁμογενεῖς—ἐννο-
εῖται τοὺς πρὸς τὸ ἔργον ἀξιοχρέους.

Μηρὶ Ἰουρίῳ 1888.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Γυνὴ τις πράγματι ἐνέτυχεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ
βίου του, γυνή, ἣν συνήντησεν ἐν Φοντανεβλώ, τὸ
ὅποιον κατέστη τόσον ἐξαιρέτως ποιητικὸν δι'
αὐτόν, ἀφοῦ ὑπῆρξε τόσον πένθιμον. Συνητήθη
τυχαίως εἰς τὸ δάσος καὶ ἐγνωρίσθη εἰς τὴν
κοινὴν τοῦ ξενοδοχείου τράπεζαν μετὰ νεάνιδος
αἰνιγματώδους ὡς σφιγγὸς καὶ ἐλκυστικῆς ὡ,
ὀπτασίας, μετ' Ἀγγλίδος ξανθῆς, λεπτοφυοῦς

ψυχρᾶς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄβρᾶς, μὲ μειδιάμα παιδίου καὶ προτομὴν μορφῆς ἀναγλύφου, ἥτις διήρχετο τὸ θέρος ἐν Φονταϊνεβλώ, ἀφοῦ διήλθε τὸ ἔαρ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὸν χειμῶνα ἐν Νικαίᾳ. Ἦτο Ἀγγλὶς ἥκιστα Ἀγγλὶς, ἀνατραφεῖσα εἰς Παρισίους ἐντὸς ἐνὸς τῶν παρθεναγωγείων τῶν εἰδικῶν διὰ τὰς ξένας καὶ κυρίως διὰ τὰς Ἀμερικανίδας, καλλονὴ ἐκ τῶν κοσμοπολιτιδῶν ἐκείνων, γινώσκουσα πάντα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Εὐρώπης, μία τῶν ξένων ἐκείνων νομάδων περιηγητριῶν, αἵτινες ὡς ἐστὶν ἔχουσι τὸ ἐν εἶδει αἰθούσης βαγόνιον καὶ ὡς διαμονὴν τὴν κλινοφόρον ἀμαξάν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐκ τῶν διαβατικῶν ἐκείνων πτηνῶν, ἅτινα ἀφίνουσι τῆδε κακεῖσε τὸ πτέρωμά των, χωρὶς νὰ πῆξωσιν οὐδαμῶ φωλεάν . . .

Ἡ μὲς Ἑλλεν Μόργαν ἐταξείδευε μετὰ τῆς μητρὸς της, εὐσάρκου ἀγγλίδος, μὲ τὴν ὄψιν ἐρυθρὰν ὡς μῆλον καὶ ἐρρυτιδωμένην. Ἡ μήτηρ της ἦτο χήρα, ἐλέγετο δὲ σύζυγος ἀξιοματικῶ φονευθέντος εἰς τὸν τελευταῖον κατὰ τῶν Ἀσαντῆ πόλεμον, τοῦθ' ὅπερ ἴσως ἦτο ἀληθές. Ἐν τούτοις ἐλάλει λίαν συνεχῶς περὶ τούτου, ἐνίοτε δὲ παρίστα διαφοροτρόπως τὰ περιστατικὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνταγματάρχου συζύγου της. Προσέθετεν ὁμως ὅτι ἡ περὶ αὐτοῦ διήγησις τῶν *Καιρῶν* διέφερεν ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ *Ἡμερησίου Τηλεγράφου*.

Ὁ Ροβέρτος εὗρε τὴν μητέρα ὀπωσοῦν γελοῖαν, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα θελκτικωτάτην. Ἀφέθη νὰ κυριευθῆ ἀπὸ αἰσθημα, ὅπερ καθ' ἐκάστην ἠΐξανε καὶ ἐπλήρου τὴν ζωὴν του, ὅτε δὲ ἡ μαρκησία ἀπέθανεν, ἠγνόει παντελῶς τὸ δρᾶμα καὶ τὴν ἀπρόοπτον λύσιν τῶν ἐρώτων τοῦ Ροβέρτου.

Καὶ ἦτο δρᾶμα χυδαῖον, φρικτῶς θλιβερόν ἐν τῇ σκληρᾷ χυδαιότητί του. Ἦτο ἀπλῆ τυχοδιώκτις ἐκείνη, ἦν συνήνησε, πλάσμα ἐξαισίως ὠραῖον, ἀληθῶς, καὶ ἀξιέραστον, μὲ ὀφθαλμούς ἔχοντας τὴν ἀθῶαν προσήνειαν παρθένου ὑπὸ κόμην ξανθὴν, χρυσοῦν σχεδὸν—κόμην περιβάλλουσαν τὴν κεφαλὴν της ὡσεὶ διὰ στεφάνης ἠλιακῶν ἀκτίων—πλάσμα ἐξαισίον, θαυμαστόν, ἀλλὰ σχεδὸν ἐταίρα, γεννηθεῖσα εὐπορος καὶ καταστᾶσα πτωχὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, ὀρκισθεῖσα δὲ νὰ πλουτίσῃ ὑπολογίζουσα ἀπὸ τῆς ἐφήβου της ἡλικίας τὰς πιθανότητας, ἃς νῆα καλῶς ἀνατεθραμμένη κέκτηται ὅπως συνάψῃ καλὸν συνοικέσιον, ὅταν ἔχῃ καλλονὴν ἀτάραχον, καὶ περιφέρουσα ἀνὰ τὸν κόσμον τὸ γαλήνιον πρόσωπόν της, τοὺς πρασίνοους καὶ ἐμποιοῦντας αἰσθησὶν ὀφθαλμούς της καὶ τὸ ἀόριστόν της μειδιάμα πλανώμενον ἐπὶ χειλέων λεπτῶν, ἠδονικῶς καμπύλων.

Τίνι τρόπῳ, διὰ τίνος θαύματος, ἡ μήτηρ

ἔκεινη καὶ ἡ θυγάτηρ, περιπλανώμεναι ἀπὸ τῶν σταθμῶν τῶν λουτρῶν εἰς τὰς πόλεις τῶν διασκεδάσεων, ἠδύνατο νὰ διατηρῶσι τὴν κατ' ἐπιφάνειαν πολυτέλειαν, ἣν ἐπεδείκνυον, κατατρίβουσαι τὰ διάτρητα ὑποδήματά των εἰς τὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων καὶ ἐκθέτουσαι εἰς τοὺς χοροὺς τῶν λεσχῶν ἐν Διέππῃ ἢ εἰς τὰς συναυλίας τῆς πλατείας Δεννεκούρ ἐν Φονταϊνεβλώ ἐνδυμασίας ἐπιδεικτικὰς καὶ ὑπερμεγέθη τιμαλφῇ κοσμήματα, προκαλοῦντα τὴν προσοχὴν, ψευδῆ πιθανῶς; Ποία ἀπόκρυφος πηγὴ παρείχε τὰ μέσα εἰς τοιαύτην ἄσημον πολυτέλειαν; Τίς ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἀφοῦ ἐπὶ τέλους οὐδεὶς ἐγίνωσκε τί πραγματικῶς ἦτο ἡ κυρία Μόργαν καὶ ἡ θυγάτηρ της;

Καὶ τί ἔμελε τὸν Ροβέρτον; Δὲν εἶχε ζῆσει ἀρκετὰ, ὥστε νὰ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀναλύῃ καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ ἐπίφοβον, τὸ ὑποκρυπτόμενον ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ ἄβρᾷ γοητείᾳ τῆς Ἑλλεν Μόργαν. Ἡ καταπεπνιγμένη ἕως τότε νεότης του ἀνεβλάστανε τείνουσα πρὸς τὴν ὠραίαν ἐκείνην νεάνιδα ὡς φυτὸν ποθοῦν τὸ φῶς. Ἐμεθύσκετο ἐκ τῆς χάριτός της, εἰδίψα τὴν καλλονὴν της. Ἦτο πρόθυμος, ὅπως ζήσῃ μίαν ὥραν μετὰ τῆς Ἑλλεν, νὰ προβῆ εἰς οἰανδήποτε παραφροσύνην. Ἡ Ἑλλεν Μόργαν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μόνην, ἀλλ' ἀποφασιστικὴν.

Πῶς καὶ πότε ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἐντιμὸς ἀνὴρ νὰ εἴπῃ πρὸς ἐντιμὸν νεάνιδα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ; Ὅταν ζητήσῃ παρ' αὐτῆς νὰ γείνη σύζυγός του. Ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἄλλο τι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ εἰμὴ νὰ νυμφευθῆ τὴν μὲς Ἑλλεν. Ἡ Ἑλλεν τὸν εὗρισκε θελκτικόν, ἀξιέραστον, καλῆς οικογενείας· καλλίτερον δὲν ἐπόθει.

Τότε ὁμως ὁ Ροβέρτος εἰλικρινῶς μὲ τὴν ἀφείλειαν τῶν ἐντίμων χαρακτῆρων ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰς δύο ἐκείνας γυναῖκας τὰς ἠθικὰς δυσχερείας, καθ' ὧν ἔμελλε νὰ προσκρούσῃ. Οὐδέποτε ἡ μαρκησία, ἡ μήτηρ του, ἤθελε συγκαταπεῖσει εἰς γάμον, οὐ αὕτη δὲν ἤθελε λάβει γνῶσιν, εἰς συνοικέσιον μετὰ ξένης, ἀνηκούσης εἰς θρήσκευμα ἀλλότριον τοῦ ἰδικοῦ της, κατ' οὐδένα λόγον δὲ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρέν δὲν ἤθελε νὰ προξενήσῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην θλίψιν εἰς τὴν μητέρα του. Ἐξεπλάγη δὲ τὰ μέγιστα ἰδὼν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐκμυστήρευσις δὲν ἐνεποίει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὰς κυρίας ἐκείνας. Καθίστα γνωστὸν εἰς τὴν κυρίαν Μόργαν καὶ τὴν θυγατέρα της ὅτι αὐταὶ πρὸ πολλοῦ καλῶς ἐγίνωσκον.

Μετὰ σαφηνείας προπαρεσκευασμένης ἐν τῇ ἀπαντήσῃ της ἡ Ἑλλεν ἀπήνησε τότε ὅτι μὲ τὸν καιρὸν ἠδύνατο νὰ μεταβληθῆ ἴσως ἡ ιδέα τῆς κυρίας δὲ Μομβρέν. Οὐδ' αὐτὴ οὐδ' ἡ κυρία Μόργαν ἐνόουσαν νὰ προξενήσωσι τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν δυσαρσεκείας εἰς τὴν μαρ-

κησίαν. Ἀφοῦ ὁ κόμης δὲ Μομβρὲν ἦτο ἐλευθερος εἰς τὰς πράξεις του, ἤρκει εἰς τὴν Ἑλλεν νὰ ἔχη τὸν λόγον του, ὀλίγον δ' ἐνδιαφέρετο αὐτῇ, ἀφοῦ ἤθελε γείνει σύζυγός του κατὰ τοὺς ἀγγλικούς νόμους, νὰ περιμένη ἐπὶ διάστημα τι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρόν, ἕως νὰ δυναθῇ νὰ φέρῃ δημοσίᾳ τὸν τίτλον τῆς κομήσεως δὲ Μομβρὲν. Παρεδέχετο νὰ μείνῃ Ἑλλεν Μόργαν, διότι ἠγάπα τὸν Ροβέρτον καὶ ἐπόθει νὰ ἴδῃ αὐτὸν εὐτυχῆ, ὅπως ἐπόθει ν' ἀφήσῃ τὴν μαρκησίαν ἡσυχον εἰς τὸ εἰρηνικόν της ἐνδιαίτημα.

Τὸ πάθος μωραίνει τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Ροβέρτος συγκατένευσεν εἰς ὅλα· ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἰκέτευσε τὴν Ἑλλεν νὰ καταστῇ σύζυγός του. Ἐζήτηε παρ' αὐτῆς συγγνώμην διότι ἔδιδεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά του κρυφίως... Ἄλλ' εἶχε δικαίον αὐτῇ... βραδύτερον... μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ παρουσίαζεν εἰς τὴν μαρκησίαν τὴν ξένην, τὴν διαμαρτυρομένην. Ἀνεχώρησαν. Μετέβη μετὰ τῆς Ἑλλεν εἰς Ἀγγλίαν. Ἡ πρόσκλησις τοῦ λόρδου Χάρτλεϋ παρεῖχεν αὐτῷ πρόσχημα διὰ τὴν ἀφοροσύνην του.

Ἡ κυρία Μόργαν ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς κατὰ τὴν ἱεροτελεστίαν, γενομένην εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ Λονδίνου, ἡ δὲ Ἑλλεν ἔλεγεν εἰς τὸν Ροβέρτον μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἱερέως:

— Τώρα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ἀγάπα με πάντοτε!

Μετὰ τὸ συνοικέσιον ἡ Ἑλλεν ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν καὶ κατόκησε μετὰ τῆς μητρὸς της εἰς Παρισίους, εἰς οἴκημα ὅπου ὁ Ροβέρτος συχνὰ τὰς ἐπισκέπτετο. Αἱ δύο γυναῖκες ἔφερον τὸ ὄνομα Μόργαν, ἀλλὰ πολλάκις ἐν τούτοις ὁ κόμης παρετήρησεν εἰς τοὺς λογαριασμούς ἐμπορικῶν τιμῶν καταστημάτων τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἡ κυρία κόμισσα δὲ Μομβρὲν». Τὸ τοιοῦτο ἐνεποιεῖ αὐτῷ παράδοξον ἐντύπωσιν. Ἐφαίνετο αὐτῷ ὅτι ἡ Ἑλλεν ἐνοσφίζετο, ἐσφετερίζετο τὸν τίτλον ἐκεῖνον, ὃν ἐν τούτοις αὐτὸς τῇ εἶχε δωρήσει.

— Ἔσο φρόνιμος, σὲ παρακαλῶ! Ἀφῆσέ με νὰ τὸ ἀνακοινώσω ἐγὼ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα μου...

— Ναί, ἀπάντα ἡ Ἑλλεν. Ἡ μήτηρ μου διέπραξεν αὐτὸ τὸ λάθος. Ἀλλὰ συγχώρησέ την. Ὑπερφηανεύεται τόσον γινώσκουσα ὅτι ἡ κόρη της φέρει τὸ ὄνομά σου!

Ὁ Ροβέρτος τὰ πάντα συνεχῶρει καὶ τὰ πάντα ἐνόει. Ἠγάπα τὴν Ἑλλεν παραφόρως, θὰ τὴν ἠγάπα δὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἐτι μᾶλλον, θὰ τὴν ἐλάτρευε, διότι ἔμελλε νὰ γεννηθῇ ὅσον οὐπὼ ἐν τέκνον. Ἄ! τὸ παιδίον ἐκεῖνο!... Αὐτὸ μὲ τὰς μικρὰς του ἀθῶκας χεῖρας θὰ ἰκέτευε καὶ θὰ συνηγόρει παρὰ τῇ μαρκησίᾳ ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου· θὰ ἐζήτηε παρὰ τῆς κυρίας δὲ Μομβρὲν

νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡ Ἑλλεν Μόργαν, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς, ἐκ τῆς Ἀγγλίδος εἶχε γεννηθῇ...

Πλὴν ἡ κυρία δὲ Μομβρὲν ἐπέπρωτο ν' ἀποθάνῃ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου. Παρεκτὸς δὲ τῆς σφοδρᾶς υἱκῆς θλίψεώς του ὁ Ροβέρτος ὑπέστη καὶ ἄλλην ὀδύνην ἐπίσης σκληρὰν καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ πάντα περὶ αὐτὸν καταρρέοντα. Ἡ Ἑλλεν Μόργαν καθίστα αὐτῷ γνωστὸν δι' ἐπιστολῆς της πεμφθείσης εἰς Μελὲν ὅτι ἐνόει νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ἰδικόν της ὄνομα εἰς τὰς νεκροσίμους ἀγγελίας, καὶ ὅτι ἀφοῦ ἡ μαρκησία εἶχεν ἀποθάνει καὶ τὸ ἐμπόδιον ἤρητο, ἡ νεόνυμφος ἀπήτει τὰ δικαίωμάτα της.

Ἡ τραγικὴ ἐκείνη λέξις «ἐμπόδιον» ἀναγνωσθεῖσα πλησίον τῆς ἐπιθανατίου κλίνης, ὅπου μεταξὺ τῶν κιτρίνων λαμπάδων ἀνεπαύετο ἡ μήτηρ του, ἔκαμε τὸν Ροβέρτον νὰ φρικιάσῃ ἐκ λύπης καὶ σχεδὸν ἐξ ὀργῆς. Εὗρισκε φοβερὰ πρῶϊμον τὴν ἀπαίτησιν τῆς Ἑλλεν. Ἦτο βέβαιος ὅτι ἂν ἡ κατάστασις της τῇ τὸ ἐπέτρεπε, θὰ ἤρχετο εἰς Μελὲν ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν της, ἔστω καὶ ἂν ἐγίνετο ἀφορμὴ σκανδάλου. Ἡ ἐντύπωσις καὶ ἡ πεποιθήσις ἐκείνη τὸν ἔκαμνον φρικτὰ νὰ πάσχη.

Διὰ πρώτην φοράν ἐσυλλογίσθη ἐναγωνίως μήπως ἠπατήθη περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Ἑλλεν. Μία ἀποκάλυψις αἰφνιδίως, ἀπότομος, ἐπελοῦσα ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του, τὸν ἐκεραύνωσεν. Κοσμηματοπώλης τις τοῦ Ρῆτζεντ — Τσίρκους ἐν Λονδίῳ, ὅστις πρὸ ἐτῶν ἀνέμενε τὴν πληρωμὴν κοσμημάτων δοθέντων ἐπὶ πιστώσει εἰς τὴν μίς Ἑλλεν Μόργαν, ἀπήτει παρὰ τοῦ κ. κόμητος δὲ Μομβρὲν τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους τοῦ συναφθέντος παρὰ τῆς θυγατρὸς τῆς μίς Λουκίας Θόμψων, λεγομένης κυρίας Μόργαν, πρώην παραπληρωματικῆς χορευτρίας ἐν τινι θεάτρῳ τοῦ Λονδίνου. Ἐνυπήρχε μάλιστα εἰς τὸ λεκτικόν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πιστωτοῦ εἶδος τι ἀπειλῆς ὑπολαθανούσης, ἣτις ἐφαίνετο ὑποδεικνύουσα ὅτι ἂν δὲν ἐξωφλεῖτο ὁ λογαριασμός, ἡδύνατο νὰ ἐπακολουθήσῃ δίκη, καθ' ἣν θ' ἀπεκαλύπτετο ἡ ἀρχικὴ καταγωγὴ τῆς νεαρᾶς κομήσεως καὶ μελλούσης μαρκησίας δὲ Μομβρὲν.

Ὁ Ροβέρτος ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Τὸν τίτλον ἐκεῖνον τῆς μαρκησίας, τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν μητέρα του, ἀνεγίνωσκε διὰ πρώτην φοράν ἀναφερόμενον εἰς τὴν σύζυγόν του — διότι ἦτο σύζυγός του! — ἀνκφερόμενον δὲ παρ' ἀνδρὸς προφανῶς ὀργισμένου διότι ἠπατήθη καὶ ἀπαιτούντος ἐν ἐλλείψει τῶν χρημάτων τὴν ἐπιστροφὴν τῶν τιμαλφῶν κοσμημάτων, δι' ὧν εἶχε στολισθῇ αὐτὰ νὰ περιτρέχῃ τὸν κόσμον». Ὁ νεὸς ἀνεγίνωσκε καὶ ἐπανεγίνωσκε τὴν ἐπιστο-

λὴν τοῦ ἐμπόρου, ἀπλήστως ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τι πλέον, ἐλπίζων νὰ μαντεύτῃ, νὰ διακρίνῃ τι ὑποκρυπτόμενον μεταξύ τῶν γραμμῶν. Χορεύτρια θεάτρου ἦτο λοιπὸν ἡ εὐσαρκὸς καὶ σεβασμία ἐκείνη κυρία, ἣτις ὠμίλει μετὰ συγληνῆσεως περὶ τοῦ συνταγματάρχου τοῦ πεσόντος ἐκεῖ πέραν ὑπὸ τὰ δόρατα τῶν μαύρων! . . Ἦτο λοιπὸν ἡ σύζυγός του θυγάτηρ χορευτρίας! . . Καὶ πῶς λοιπὸν ἀνετράφη; Ὅποιον ἦτο τὸ παρελθὸν τῆς εἰκοσιετραετίδος ἐκείνης γυναικός, τῆς τόσοσ ὠραίας, τῆς τόσοσ εὐειδούς καὶ ἔλκυστικῆς, ἣτις καὶ αὐτὴ ἴσως ὑπέστη τοὺς πειρασμούς, οὐς ἐνέπνεεν;

Ἦτο ξένη! Ἐφαίνετο εἰς τὸν Ροβέρτον ὅτι ἡ ὀμίχλη τοῦ πορθμοῦ τῆς Μάγλης διὰ μιᾶς ἐγεγενησά ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὀλόκληρον ὑπαρξίν ὑποπτον, περιπετείας σκοτεινὰς καὶ ἀπεχθεῖς. Ἐν τούτοις ὅμως ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ψευδῆται ὁ πιστωτῆς ἐκεῖνος. Ἦσαν ἴσως οἱ λόγοι του ἀπειλαὶ ὠργισμένου ἐμπόρου. Ὁ Ροβέρτος ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἑλλεν. Ἐξ αὐτῆς θὰ ἐμάνθανε τὴν ἀλήθειαν, ἀλήθειαν ἴσως καθησυχαστικὴν.

Μετέβη εἰς Παρισίους. Ἀνέμενε νὰ ἴδῃ συγκινήσιν τινα εἰς τὴν Ἑλλεν, ταραχὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ τύψιν συνειδότος. Εἰς τὸ οἶκημα τὸ κατεχόμενον παρὰ τῆς κυρίας Μόργαν καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐν τῇ ὀδῷ τῆς Βουλώνης εὔρε τὰς δύο γυναῖκας προγευματιζούσας κατὰ μόνας, φερούσας πένθημα ἐνδύματα, ἀλλ' ἐχούσας τὸ ἦθος φαιδρότατον. Ἐφθασεν εἰς τὴν στιγμὴν τῶν ὀπωρικῶν, ἡ δὲ κυρία Μόργαν κατέπιεν ἐν τάχει ἐν δαμάσκηνον ἐμβεβαπτισμένον εἰς ρακίον, διὰ ν' ἀπομαξῇ τοὺς δακτύλους καὶ τεινῇ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ὁ Ροβέρτος ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν Ἑλλεν μόνην. Ἡ μήτηρ ἀπεσύρθη. Τότε ὁ νεαρὸς κόμης ἔσχε τὴν προαισθησιν, κατόπιν δὲ καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος τοῦ Λονδίνου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, φρικτὴν ἀλήθειαν. Ὑφίστατο μετὰ πράου φλέγματος, μετ' ἀπελπιστικῆς ἀταραξίας τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἐπιπλήξεις. Ἀπήντα: «Πολὺ καλὰ! . . ναί!» χωρὶς νὰ ταραχθῇ, διατηροῦσα τὸ λεπτόν καὶ ἀδημονίαν ἐμποιοῦν μειδίαμά τῆς καὶ τὸ ψυχρὸν βλέμμα τῆς ἐπὶ τῆς ὡς σαξονίδος παρθένου μορφῆς τῆς.

— Τότε λοιπὸν ὤφειλε πράγματι τὰς 2500 λίρας στερλίνας εἰς τὸν Σμιθφηλδ;

— Ναί· ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινεν ἀπλῶς ὅτι ἔχαιρε πίστως εἰς τὸν τόπον τῆς.

— Ἡ μήτηρ τῆς ἐχρημάτισε χορεύτρια θεάτρου;

— Ναί. . . ἀλλ' ἐχρημάτισεν ἐπίσης καὶ ἠθοποιὸς καὶ ἠυδοκίμησε μάλιστα. Ἐγκατέλιπε

τὸ θεάτρον μόνον ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν συνταγματάρχην Μόργαν.

— Τὸν πατέρα σου; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Τὸν πατέρα μου. Ἦτο ἐξαιρετὸς ἄνθρωπος, τέλειος εὐπατριδῆς. Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον τὸν ἐγνώρισα. Ἐμενε διαρκῶς σχεδὸν εἰς τὰς Ἰνδίας πρὶν ἢ ὑπάγῃ νὰ φονευθῇ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀσαντῆ.

Καὶ διατί ἡ Ἑλλεν νὰ μὴ εἶπῃ τι ἕως τότε περὶ τοῦ παρελθόντος ἐκείνου; Διατί ἄφινε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀποκάλυψις ἐκ συμπτώσεως; Ὡ ἀπλοῦστατα διότι δὲν ἀπέδιδε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀπεκάλει ἀσημάντους λεπτομερείας. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ καταγωγὴ τῆς, εἴτε θυγάτηρ ἠθοποιῦ ἦτο εἴτε θυγάτηρ λαίδης εὐγενούς, πάντοτε ἀπέμενε ἡ αὐτὴ, τούτεστι πλάσμα γεννηθὲν ὅπως ἀγαπᾷ καὶ ὅπως ἀγαπᾶται, ἣτις ἀπέφερον εἰς τὸν κόμητα Μομβρὲν τὴν καλλονὴν τῆς ἀντὶ τοῦ ὀνόματός του. Μάλιστα! Ἦτο σαφὲς καὶ ἀπλοῦν. Ἐὰν συνῆψε χρεὴ πρὸς τὸν Σμιθφηλδ, τὸ ἔπραξε διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἂν ὁ ἀδαμαντοπώλης τὴν ἐνεπιστεύθη, σημεῖον ὅτι ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ Ἑλλεν Μόργαν θάττον ἢ βράδιον θὰ τὸν ἐπλήρωνεν. Ὁ Ροβέρτος ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἂν δὲν εἶχεν δεχθῇ ἐνωρίτερον νὰ γείνῃ σύζυγος εὐπατρίδου τινός, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι δὲν τῆς ἤρεσε κανεὶς ἐκ τῶν τόσοσ λόρδων καὶ εὐγενῶν κυρίων, οἵτινες ἐπεζήτησαν τὸν ἔρωτά τῆς. Ταῦτα δὲ εἰπούσα παρεκάλει τὸν κ. δὲ Μομβρὲν νὰ μὴ τὴν καθιστᾷ νευροπαθῆ, διότι ἔμελλε νὰ γενήσῃ αὐτῷ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ὑποστῇ τὴν βλαβερὰν ταύτην ἐπίδρασιν.

Ὁ Ροβέρτος κατελαμβάνετο ὑπὸ εἶδους τινός ἀορίστου μέθης ὡσάκις ἀνελογίζετο τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τὸ ἐλάτρευε πρὶν ἢ γεννηθῇ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἠδονή, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἀνατρέφων μικρὸν ὄν, ζῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, ἀπορρέον ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας του, σὰρκα ἐκ τῆς σαρκὸς του, θὰ ἤρκει διὰ τὴν ὑπαρξίν του. Μὴ ἔχων σκοπὸν τινα βίου ἕως τότε, θὰ εἶχεν εἰς τὸ ἐξῆς τοιοῦτον γενόμενος πατήρ. Καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ροδίνου ἐκείνου πλάσματος ἐντὸς λίκνου ἀναπαυομένου δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ βλέπῃ ἐν τῇ Ἑλλεν ἄλλο τι εἰμὴ τὴν μητέρα. Ἦτο δὲ ὁ Μομβρὲν ἐκ τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων, εἰς οὓς ἡ λέξις μήτηρ ἀνακαλεῖ πάντοτε τὸ ἐπίθετον ἱερά.

Ναί, ἦτο ἱερά ἡ Ἑλλεν ἐκείνη μετ' ὅλον τὸ ψεῦδός τῆς, τὸ ὁποῖον διείδεν, ἢ μᾶλλον εἶπεν ἐλησημόναι τὸ ψεῦδος ὅπως ἐνθυμηθῇ μόνην τὴν πραγματικότητα, τὸν ἔρωτα τῆς ὠραίας ἐκείνης νεάνιδος, ἣτις καθίστα αὐτὸν πατέρα τέκνου τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀγαπᾷ. Τὸ τεχθὲν ἦτο θυγά-

τριον και ὁ κόμης Μομβρέν τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγεννᾶτο ἡ μικρὰ Κυπριανὴ, ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν μαρκήσιον τὸ ἀπόκρυφον τοῦ γάμου του, τηρηθέντος μυστικοῦ ἐνόσφ' ἕζη ἡ μαρκησία.

Ὁ Ροβέρτος ἐν τῇ ὁρμῇ μιᾶς τῶν ἐκμυστηρευσεων ἐκείνων τῶν πλήρων εἰλικρινείας, αἵτινες ἐπονται μετὰ τὰς μεγάλας χαρὰς ἢ τὰς μεγάλας λύπας, οὐδὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ τὸν πατέρα του ἐξ ὧσων ἔμαθεν τοῦ τὰ ἐνεπιστεύθη ὅλα ὡς εὐπατρίδης πρὸς εὐπατρίδην. Καὶ τοσοῦτον περισσώτερον ἀπεκάλυπτε τὸ ἄλγος τῆς καρδίας του, ὅσῳ αὐτὴ ἦτο περισσώτερον τετραυματισμένη καὶ αἰμάσσουσα, ὡς πληγὴ ἧς τὰ χεῖλη διαστέλλονται ὑπὸ τῶν ὀνύχων. Ὁ μαρκήσιος ἤκουσε τὴν ἐκμυστήρευσιν ὡχρὸς ὡς κατὰδικος. Ἀπῆντησεν εἰς τὸν υἱὸν του μεταχειριζόμενος τὸ σείξ, τοῦθ' ὅπερ δὲν συνείθιζεν ἄλλοτε νὰ πράττη.

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐνεπιστεύθητε τὸ ὄνομά σας εἰς μίαν τυχοδιώκτιδα, εἶνε δὲ εὐτύχημα ἴσως σήμερον χάριν τῆς ἀναπαύσεως της ὅτι ἡ μήτηρ σας δὲν ζῆ πλέον! Ὅπως δῆποτε ὅμως οἱ Μομβρέν ἐπλήρωσαν πάντοτε τὰ χρεῖα των. Ἐδώσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας αὐτὸ ἀρκεῖ!

Κατ' ἀρχὴν ἐν τούτοις ἔθεσεν ὡς ὅρον εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης συνεντεύξεως ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπεν ἢ δὲν θὰ ἐδέχετο εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν νέαν κόμησσαν δὲ Μομβρέν, εἰμὴ ἀφότου ἤθελε παρέλθει τὸ διὰ τὸν θάνατον τῆς μαρκησίας πένθος. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ὕβρις γενομένη πρὸς τὴν μνήμην τῆς νεκρᾶς. Διότι ὁ μαρκήσιος ἀνελογίζετο τὴν θλίψιν καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς μητρὸς.

Ὁ Ροβέρτος συγκατετέθη εἰς ὅλα. Εἶπε μόνον πρὸς τὸν κ. δὲ Μομβρέν δακρυροῶν καὶ μετὰ τένου τόσον τεθλιμμένου, ὥστε ὁ μαρκήσιος συνεκινήθη μέχρις ἐγκάτων :

— Δὲν μνησικαχεῖς ἐναντίον μου; . . δὲν θὰ μνησικαχῆς κατὰ τῆς κόρης μου;

— Δυστυχίς μου τέκνον! ἀνέκραζεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ προσεῖλκυσε τὸν Ροβέρτον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἔσφιγξε μετὰ παραφορᾶς. Ἀμφότεροι ἐθρήνουν.

Πολλάκις φεῖ! ἔμελλον νὰ θρηνηῶσαι τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ ἄδυτον τῆς ἐστίας των!

Ἡ Ἑλλεν Μόργαν νικητρία ἀνύψωσε διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν. Ἀφοῦ ὁ Ροβέρτος τὴν ἐνυμφεύθη, ἐννοεῖ νὰ εἶνε κόμησσα μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐγίνετο μαρκησία. Ἡ τυχοδιώκτις, ἧτις, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἀνεζήτει σύζυγον μὲ χάριν νηρηίδος, μὲ ἐπιμονὴν κλητῆρος, ἀνεφαίνετο νῦν πρὸς τὸν νέον ἐν ὄλῃ τῇ ἐξευγεμισμένη θηριωδίᾳ τῆς γοητείας της. Προσεποι-

εῖτο ὅτι ἡγάπα τὸν Ροβέρτον, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀγαπᾶ, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπέκρυπτεν ὅτι ἡγάπα ἐπίσης ἐν αὐτῷ τὸν ἀπόγονον τῶν Μομβρέν, ὅστις μίαν ἡμέραν ἔμελλε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου Μόργαν.

Ἄλλ' ἐνῷ διεξεδίκε τὸν τίτλον τῆς κομησσης ἡ Ἑλλεν δὲν ἀπέκρυε τὰ χρήματα, ἅτινα ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἔδιδε πρὸς τὴν σύζυγον του. Εἶχε τὴν μικροφιλοδοξίαν ν' ἀποκτήσῃ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὡς γυνὴ πρακτικὴ ἐσέβετο ἐπίσης καὶ τὴν περιουσίαν. Διὸ ἡ Ἑλλεν συγκατετέθη νὰ ὑπομένη ἕως ὅτου ὁ μαρκήσιος ἤθελεν ἀνοίξει τὰς πύλας τῆς οἰκίας του εἰς τὴν νύμφην του. Ἔως τότε δὲν θὰ ἐδέχετο οὐδὲ θὰ προσεκάλει τινά, καὶ δὲν θ' ἀνελάμβανεν ἀκόμη δημοσίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Μομβρέν, γενόμενον ὄνομα ἰδικόν της. Οἱ μῆνες παρήρχοντο καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθει νὰ πενθῇ, ὅτε ὁ Ροβέρτος μεταβάς μίαν ἡμέραν ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Βουλώνης οἰκημα, εὔρεν αὐτόθι τὴν κυρίαν Μόργαν ἐπτοημένην, τὴν δὲ Ἑλλεν ἐν συνεντεύξει μετὰ τινος ὁμορφονεῖοῦ, τὸν ὁποῖον παρυσίασεν ὡς φίλον, ὅπως ἀφωσιωμένον, φίλον περὶ οὐ οὐδέποτε εἶχε κάμει λόγον εἰς τὸν κόμητα. Μὲ ὄλην της δὲ τὴν ἀγχίνοιαν καὶ τὴν ἀπάθειαν, ἔφησε νὰ διαφανῇ ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ταρχῆς της, ἐν τῷ ἀδεξιῷ τραυλισμῷ τῆς πρώτης δικαιολογίας, ἀπόκρυφον εἶδεχθῆσεν τοῦ προηγουμένου, ἀπόκρυφον τὸ ὁποῖον ἐρρίπτετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ροβέρτου ὡς ἀνατινασσόμενος βόρβορος.

Ὁ ἀνὴρ ὅστις εὐρίσκετο ἐκεῖ ἦτο εἶδος τι θεατρῶνου καὶ μίμου, ἀμφιβόλου ἐθνικότητος, εἰς τῶν μιγάδων ἐκείνων τῆς Εὐρώπης, ὧν ἄγνωστος εἶνε ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, ἐκτελῶν αὐτοπροσώπως ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ὀρχηστικά θεάματα, ἅτινα συνέθετε μετ' ἐκτάκτου ἰκανότητος, ἐπυφνηθηθεὶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν θεάτρων ὅσον οὐδεὶς ποτὲ σωτὴρ τῆς πατρίδος. Ὁ Μόζαρτ καὶ ὁ Βετόβεν οὐδέποτε ἠτύχησαν κατὰ τὸν βίον των νὰ ἴδωσιν οὐδὲ τὸ δέκατον τῶν θριάμβων τοῦ βαναυσότηνου ἐκείνου μαέστρου. Ἦτο ὅμως εὐειδής, φιλάρεσκος, μὲ κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ μὲ τὴν ἰδιάζουσαν ὠχρὰν ὄψιν τῶν πλασμάτων, ἅτινα συνειθίζουν νὰ ψιμμουθῶσι τὰς παρειὰς τὴν ἐσπέραν, ὅτε μέλλουσι νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ τῶν φώτων τοῦ προσκηνίου. Εἶχε πιθανῶς ἡ Ἑλλεν συναντήσῃ αὐτὸν τὸν Ἰλλυριὸν ἢ Βλάχον εἰς τὸ θέατρον τῆς Σκάλας ἢ τοῦ Φοίνικος κατὰ τὰ ταξειδιὰ της καὶ ἐπήρετο διὰ τὴν τυχαίαν ἐκείνην συμπάθειαν ὅσον θὰ ἐπήρετο διὰ τὴν φιλίαν ἐξόχου καλλιτέχνου.

Ἐκ τῶν δικαιολογιῶν καὶ τῶν ἐξηγήσεων τῆς συζύγου του ὁ Ροβέρτος διέγνωνεν ὅτι ἀπε-

κρύπτετο προδοσία ἐν τῇ διαγωγῇ της, καὶ τι ἐξευτελιστικὸν καὶ ταπεινόν. Ἠρεθίσθη σφόδρα, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ φανῇ ἤμερος καὶ ἔμεινε κύριος ἑαυτοῦ μέχρις ὅτου ὁ μουσουργὸς Βαρέσκος ἀπῆλθεν. "Ὅτε δὲ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Ἑλλεν ὠμίλησε πρὸς αὐτὴν ὡς ἀνὴρ προσβεβλημένος καὶ εὐπατρίδης. Δὲν ἤθελε τὸν θόρυβον καὶ τὸ σκάνδαλον, ἀλλ' ἄφινε τὴν Ἑλλεν Μόργαν ἐλευθέραν εἰς τὸν βορβορώδη βίον της καὶ παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ τέκνον του, τὴν ζῶσαν ἀνάμνησιν ἀλλὰ καὶ τὴν παρηγορίαν τῆς ἀνοησίας του. "Ἄς μὴ ἤθελε δὲ ποτε ἡ μίς Μόργαν ἔλθῃ νὰ τοῦ τὸ διαφιλονεικήσῃ! Διότι τότε θὰ προσέκρουε κατὰ θελήσεως ἀνευδρότου καὶ θὰ ἠρνεῖτο πρὸς αὐτὴν τὴν χρηματικὴν χορηγίαν, ἣν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνελάμβανε νὰ παρέχῃ αὐτῇ ὡς ἐλεημοσύνην. "ὦ! ἠδύνατο μὲ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον παρεχώρει αὐτῇ νὰ ζήσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλάνητα βίον της καὶ νὰ πληρώνη τὰ κοσμήματα, ἅτινα ἐπῶλει πρὸς αὐτὴν ὁ Σμύθφιλδ. Ὁ Ροβέρτος ἐθυσίαζε πρὸς τοῦτο μέρος τῆς περιουσίας του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσυλλογίζετο κἂν καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ διότι ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν του καὶ παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν θυγατέρα του.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΝ

Παρά τοῖς Ἀραψιν ὑπανδρεύουσα ἡ μήτηρ τὴν κόρην της, δίδει αὐτῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς πατρικῆς στέγης τὰς ἀκολούθους συμβουλὰς:

— Κόρη μου, τῇ λέγει, ἐγκαταλείπεις ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σὲ ἐγέννησαν, ἀπομακρύνεσαι ἐκείνων οἵτινες ἕως τῶρα σ' ἐπροστάτευσαν, οἵτινες σὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς καὶ διατὶ ὅλα ταῦτα; διὰ νὰ ὑπάγῃς πρὸς ἄνδρα, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις, τὴν συναναστροφὴν τοῦ ὁποῖου ποτὲ δὲν εἶχες. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν, κόρη μου, νὰ τὸν περιποιῆσαι ὡς νὰ ἦσο αἰχμάλωτός σου, ἐὰν θέλῃς ὁ ἀνὴρ σου νὰ γείνη δούλος σου. Ἔσο ὀλιγαρκῆς. Πρόσεχε ἀδικλείπτως ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ του οὐδέποτε ἴδωσιν ἀκαταστασίαν πραγμάτων ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐπαγρύπνει ἐπὶ τῆς τροφῆς του καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου του, διότι ἡ μὲν πείνα προξενεῖ ἀναβρασμόν, ἡ δὲ ἀγρυπνία κακοδιαθεσίαν. Φρόντιζε περὶ τῆς περιουσίας του, ἔσο προσηνὴς πρὸς τοὺς οἰκείους του καὶ ἄφωτος εἰς τὰ μυστικά του. Ἐὰν εὐθυμῇ, μὴ δεικνύεις σὺ δυσθυμίαν, ἐὰν δυσθυμῇ, μὴ δεικνύεις εὐθυμίαν, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ βασιλεύῃ ἐν τῷ οἴκῳ σου.

Σ. Γ.

ΘΕΟΣ ΝΑ ΜΕ ΦΥΛΑΞΗ!

Σὲ κάθε 'μάτι: γαλανό, ἢ καστανό, ἢ μαῦρο,
"Ἐνα κομμάτι τούρανου ζωγραφισμένο θαῦρω.
Κι' ἂν εἶνε 'μάτι γαλανό, 'ς τὴ φωτερὴ θεωρίά του
Λαμποκοπάει ὁ οὐρανὸς μ' ὅλη τὴν ξαστεριά του.
Κι' ἂν εἶνε 'μάτι ὀλόμαυρο, βαρὺ χειμῶνα ἔχει.
"Ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε κ' ἐβρόντησε καὶ βρέχει.
Κι' ἂν εἶνε 'μάτι καστανό—συννέφιασε! . . . ποῖος ἔφρει
Τάχα θάνοιξῃ ὁ οὐρανὸς ἢ μπόρα θε νὰ φέρῃ;

'Εγὼ ἀπὸ 'μάτι γαλανὸ καὶ γλυκοφωτισμένο
Ποτὲ δὲν ἐφοβήθηκα πάντα καλὸ προσμένο.
Οὐδ' ἀπὸ 'μάτι ὀλόμαυρο δὲν ἔχω φόβο τόσο.
'Ἀπ' ἀστραπαῖς κι' ἀπὸ βροχῇ προφταῖνα νὰ γλυτώσω.
Μόνον ἀπὸ 'μάτι καστανὸ ποῦ μὲ γλυκοκυντάξῃ
Δὲν ἠμπορῶ νὰ φυλαχθῶ—θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πάντες σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἄνδρες πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν ὁμοιάζουσι.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν τέκνων δέον νὰ ᾖ ἀνάλογος πρὸς τὸν πιθανὸν αὐτῶν προορισμόν.

Τὸ κάλλιστον δίπλωμα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν σπουδῶν τῶν κορασιῶν εἶνε τὸ γαμήλιον αὐτῶν συμβόλαιον.

Ἐξ ἴσου πρέπει νὰ φεύγωμεν τὴν ἐπιμονήν, ἣτις ἀποκρούει πᾶσαν μεταβολήν, καὶ τὴν ἐλαφρότητα, ἣτις βαρύνεται ἀμέσως πᾶν τὸ ὑπάρχον.

Ὁ ἄνθρωπος ἀσπάζεταιται ἐπάγγελμά τι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐπάγγελμα τὸν ἀπορροφᾷ.

Παράδοξον φαινόμενον ἔξεως ὡς ἐκ τῆς συμβιώσεως ὁ κλέπτης καὶ ὁ κύων αὐτοῦ καταπληκτικῶς ὁμοιάζουσι.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε φάρος, ὅστις φωτίζει μὲν τοὺς μακρὰν εὐρισκομένους, ἐκθαμβώνει δὲ τοὺς πλησίον.

Ὁ ἔρπων ἄνθρωπος ἀνεγείρεται ὄφιν.

Ἡ μάλλον ἀνώδυνος καὶ ἀσφαλὴς ἅμα αὐτοκτονία εἶνε ἡ ζωὴ.